

ALEC BLENCHE

**ERUS ȘI VALEA
RECUNOȘTINȚEI**

Maestru ilustrator: Adelina Pitica
Ucenic ilustrator: Izabela Pitica

CUPRINS

UN ULTIM DRUM
CAPITOLUL I P. 5

VALEA RECUNOȘTINȚEI
CAPITOLUL II P. 29

CELE TREI PUNȚI
CAPITOLUL III P. 43

DIN CE ÎN CE MAI SINGUR
CAPITOLUL IV P. 73

GRĂDINA RECUNOȘTINȚEI
CAPITOLUL VI P. 97

ÎNAPOI ACASĂ
CAPITOLUL VII P. 119

UN ULTIM DRUM

CAPITOLUL I

Trecuseră cu bine peste încă o vale, poate cea mai dificilă. Erus o privi pe Roua cu o bucurie imensă. Se țineau în continuare de mână, de parcă erau unul și același. Pentru câteva secunde avu chiar impresia că inimile lor erau una singură care bătea într-un ritm numai de ei știut. Privi apoi spre Alpi, Amos și Adora. Lângă ei stătea cu aceeași privire înmărmurită Sucre, care încă nu înțelesese foarte bine ce se întâmplase. Erus se apropie de el și îi șopti:

- Mă bucur că te-am regăsit, Sucre. Mă bucur că ni te-ai alăturat și că acum, împreună, vom putea să trecem prin ultima vale și să readucem echilibrul în Lumea Bună.
- Îți mulțumesc, Erus, răsunse Sucre timid. M-ați salvat.
- Te-ai salvat singur, interveni Roua. Prin faptul că ți-ai deschis inima spre iubire. Iar acum o vei putea salva și pe mama ta, sunt sigură, continuă ea făcând câțiva pași înspre el.
- Așa să fie, răsunse Sucre ridicându-și cu încredere privirea din pământ.
- Așa va fi, se auzi o voce cunoscută venind de undeva din dreapta lor. Dar, pentru asta, mai aveți de trecut printr-o ultimă provocare.

Se întoarseră cu toții deodată și o văzură pe Tomari păsind ușor înspre ei, alături de cei patru bărbați.

— V-ați descurcat foarte bine, continuă bătrâna oprindu-se în fața lor.

Cei trei se năpustiră înspre ea și o luară în brațe. Tomari îi îmbrățișă cu drag, ca o bunică bună.

— Oh, și văd că aveți tovarăși noi, spuse apoi Tomari privind înspre Amos și Adora, care stăteau cuminți, privind și ei cu bucurie cele ce se petreceau.

— Da, răsunse Erus întorcându-se spre aceștia. Amos și Adora au devenit parte din familia noastră acum. La fel și Sucre, continuă el zâmbind.

— Tomari, spuse Sucre dintr-odată, cu lacrimi în ochi. Mama, ce s-a întâmplat cu mama?

— Mama ta este bine, îi răsunse bătrâna mânghindu-l pe cap. Prin ce ai făcut ai reușit să o salvezi. Te aşteaptă acasă.

Sucre începu să plângă de bucurie. Trecuse prin atâtea în ultima vreme, încât această veste venea ca o puternică eliberare.

— Odată ce soarele a apărut din nou pe cer, iar apele s-au linștit, oamenii au revenit cu toții la viață. Pajiștile sunt pline iarăși de iarbă verde și flori colorate, iar fructele și legumele au început să crească din nou, spuse cu bucurie Harun.

— Nu mai este mult și Lumea Bună va fi iarăși în armonie, spuse și Ylang, privind încrezător în zare.

— Dar haideți, să nu mai zăbovим aici, ne așteaptă încântătorul tărâm al pădurilor, tărâmul meu natal, zise în grabă Trent, făcându-le celor mici semn cu mâna să îl urmeze.

Undeva în spate erau priponiți caii care îi aduseseră până la Valea Iubirii, iar Erus îl luă pe calul său și pe Sucre, în vreme ce Roua o luă în fața ei, în sha, pe Adora. Amos fu foarte bucuros să meargă pe jos, la pas, alături de calul lui Erus.

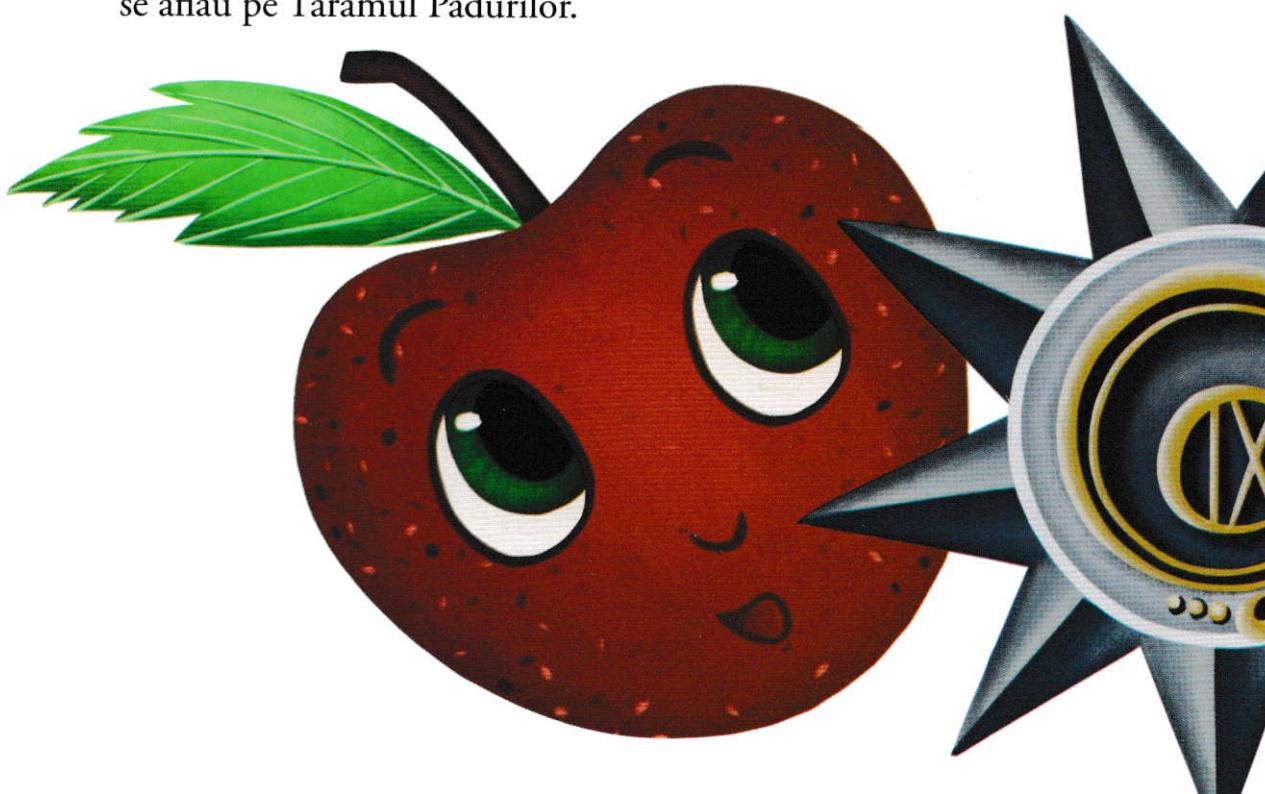

Porniră ușor pe o cărare ce ducea către o pădure de brazi care se zăreau falnici în depărtare ca niște bătrâni prieteni prinși într-o horă fără de sfârșit. Cu toții erau cuprinși de bucurie și voie bună. Vocile lor pline de viață se auzeau puternic împrejur și, aproape fără să își dea seama, în scurt timp erau în pădure.

La puțin timp după ce trecuă de primul rând de copaci, Trent, care se afla în față, se opri și spuse bucuros:

— Bine ați venit în Tărâmul Pădurilor.

Alpi, care până atunci trăsesese un pui de somn bine-meritat, se ridică ușor din buzunarul său și privi plin de entuziasm. În fața lor se întindea un culoar frumos, făcut de coamele unor stejari uriași aşezăți de-a stânga și de-a dreapta. „Stejari în mijlocul pădurii de brazi“, se gândi Erus, uimit pentru câteva secunde. Asta era ceva într-adevăr ciudat. Dar, la urma urmei, se aflau pe Tărâmul Pădurilor.

Caii pășeau ușor pe drumul deschis în fața lor, în vreme ce privirile nu se mai săturau să contemplate ramurile bătrânilor arbori, care păreau că își dădeau mâna unii cu alții pe deasupra lor. Cu cât se afundau mai mult în pădure, cu atât mai frumos era peisajul. Și nu numai atât: liniștea și pacea pădurii îi învăluiau într-un mister magic pe care nu-l mai trăiseră niciodată. Din când în când, se auzea câte o pasăre care rupea tăcerea pădurii cu ciripitul ei melodios. Erus era cucerit. Existau păduri și în Tărâmul Vânturilor, însă nimic care să se asemene cu cea în care erau acum. Roua privea și ea cu ochii mari magia din jur, în vreme ce Adora și Amos ciuleau urechile la orice sunet sau foșnet ce se auzea împrejur.

După un timp, culoarul de stejar se îngustă și în mijloc apără un cedru înalt. Era atât de înalt că nu i se vedea vârful. Se opriră cu toții, iar Trent descălecă și se aşeză într-un genunchi în fața falnicului arbore.

— Mărite paznic, cerem permisiunea de a intra, spuse Trent cu voce tare.

Erus și Roua priveau cu uimire, așteptând să vadă ce urma să se întâpte. Sucre începu să își frece palmele între ele de emoție, în vreme ce Alpi se făcu atât de mic în buzunarul lui Erus, încât nu i se mai vedea decât ochii.

După câteva clipe, un zgomot puternic de aripi se auzi din înalțul pădurii și deasupra lor apăru o umbră imensă ce părea să se coboare chiar din vârful cedrului. Pentru câteva momente, caii făcură câțiva pași în spate de teamă și, chiar când se gândeau că urma să apară ceva înfiorător, pe o ramură puternică din fața lor ateriză o figură cunoscută, care spuse cu o voce caldă:

- Aveți permisiunea să intrați în Orașul din Munte.
- Uli? zise Roua privind cu atenție spre creangă.
- Ulíii... spuse și Erus cu bucurie.
- Erus, Roua, Alpi, ce mă bucur să vă revăd! spuse bufnița fluturând din aripi atât de tare, încât lui Harun aproape că îi zbură turbanul din cap.
- Tu ești păzitorul Orașului din Munte? zise Erus surprins.
- Se pare că Marty nu era singurul păzitor, adaugă Alpi râzând și el alături de restul.
- Da, aşa este. Credeai că veți veni în Tărâmul Pădurilor și nu veți da peste mine? răspunse Uli zâmbind.
- În niciun caz, zise Roua, ne bucurăm tare mult să regăsim aici un prieten drag.
- Și eu mă bucur, aşa că vă rog să poftiți pe meleagurile noastre, spuse bufnița și le făcu semn cu aripile spre un alt culoar, aflat acum la dreapta lor, care nu se văzuse până atunci.

